

Sygn. akt III KKN 445/98

P O S T A N O W I E N I E

Dnia 11 stycznia 2001 r.

Sąd Najwyższy w Warszawie - Izba Karna na posiedzeniu w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia SN Tomasz Grzegorzczuk

po rozpoznaniu w dniu 11 stycznia 2001 r.

sprawy **R. D.**

skazanej z art. 1 § 1 ustawy z dnia 12 października 1994 r. o ochronie obrotu gospodarczego (Dz. U. Nr 126, poz. 615) w zw. z art. 58 kk z 1969 r.

z powodu kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanej

od wyroku Sądu Wojewódzkiego w B.

z dnia 17 marca 1998 r., sygn. VIII Ka [...]

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w S.

z dnia 17 listopada 1997 r., sygn. II K [...]

oddala kasację jako oczywiście bezzasadną i obciąża skazaną kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego

U Z A S A D N I E N I E

W kasacji podniesiono zarzut z art. 3 § 3 i art. 4 § 1 d.kpk przez przyjęcie, że materiał dowodowy pozbawiony był nie dających się usunąć wątpliwości i zaniechanie ich usunięcia *in dubio pro reo* a także art. 372 § 1 pkt 1 d.kpk przez

zaniechanie przez sąd odwoławczy odniesienia się do zarzutów apelacji oraz art. 42 § 1 d.kk przez przyjęcie że kara dodatkowa zakazu zajmowania stanowisk musiała być orzeczona, choć przepis ten tylko pozwalał na jej orzeczenie.

Analizując te zarzuty Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Jeżeli chodzi o uchybienie przepisom art. 3 § 3 i 4 d.kpk to, co wyrażnie wynika z uzasadnienia kasacji, zmierzają one do poddania w instancji kasacyjnej, przeprowadzonych dowodów, ponownej ocenie i to bez wykazania by oceny sądów skażone były dowolnością czy nielogicznością - jest to próba podważenie ustaleń faktycznych, czego w kasacji – z uwagi na treść art. 463a d.kpk (art. 523 § 1 kpk) – czynić nie wolno. Zarzut obraży art. 372 d.kpk jest zupełnie niezrozumiały, gdyż odnosi się on do sądu I instancji, a uzasadnienie sądu odwoławczego normował art. 406 § 2 d.kpk i trzeba przyznać, że ustosunkowano się w nim do obu zarzutów apelacji, a to błędu w ustaleniach faktycznych i niewspółmierności kary (k. 1277). Gdy zaś chodzi o zarzut trzeci, dotyczący kary dodatkowej, to zauważyć trzeba, że zgodnie z art. 463a § 1 zd. II d.kpk kasacja nie mogła w ogóle być złożona z powodu niewspółmierności kary, a niezależnie od tego należy podnieść, iż wbrew twierdzeniom skarżącego art. 42 § 1 d.kk wyrażnie stwierdzał, że przewidziany tam zakaz „orzeka się”, gdyż o ile w jego § 2 zakładano, że „sąd może orzec” wskazany w nim zakaz, to w § 1 zastrzeżono, iż „sąd orzeka” przewidziane tu zakresy. W konsekwencji żadne z uchybień, o jakich mówi kasacja w ogóle nie miało miejsca w tej sprawie, a skargę w tym stanie rzeczy uznać należy za oczywiście bezzasadną. Dlatego orzeczono jak na wstępie.